

Ha, očetu je manjkalo denarja! Ali res? Ali se ni tega samo domišljeval zaradi tega, ker me je videl v gostilni in sklepal iz tega, da moram imeti njegov denar? No, najbrž si je vse to celo izmislil, da je lahko zopet rohnel ter mučil mojo nesrečno mater! Saj bi bilo prelepo, če bi ne bila velikonočno nedeljo pretakala solz! . . .

Ali najsi je bilo že to ali ono, meni ni mogel storiti hujšega, nego mi je storil! Njegove besede je čula Gabrijela! Ah, kaj si je mislila? Če reče oče lastnemu sinu tat, kdo bi ne verjel? Moja sreča je bila uničena v tistem hipu, ko sem ji bil najbližje, ko sem se je hotel že okleniti z obema rokama, ko sem bil uverjen, da mi ne odhiti več! . . .

Vse moje nade so bile izgubljene, strte, uničene . . .

In to vse je bilo delo mojega očeta . . . mojega roditelja . . .

Kakor še nikdar sem bil prepričan, da je zame izgubljeno vse, da je bil ves moj odpor zaman, vse materine prošnje brezuspešne . . .

Kakor še nikdar sem vedel zdaj, da je oče dosegel svoj namen in da mi ni rešitve . . .

„V ječi stori konec!“

Da, da, moj dobri, skrbni oče, v ječi!

* * *

(Dalje prihodnjič.)

—•—

Prišli so zimski dnevi . . .

Prišli v deželo zdaj so k nam vsi težki zimski dnovi in vse doline, vse gore pokrili so snegovi. Zoranih polj, sejanih polj ni vidno več okoli. Da vesno lepo Bog bi dal, po cerkvah kmetič moli. No, če ga ne usliši Bog in da pomlad z viharjem, ki plod uniči, kmetič naš bo molil pred oltarjem.	Na božjo pot v Velesovo, na Brezje, Šmarno goro, da odpusti mu Bog vsaj greh, bo romal za pokoro . . . Ubogi kmet, kak mi je žal, ker nimaš v prsih sile, da bi raztrgal vse vezi, ki so te oklenile. Moj narod, kak te mi je žal, ker moraš od bogov prositi, kar s svojo voljo in močjo bi mogel sam dobiti . . .
---	--

Petruška.

—♦♦—